

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1328/05
23.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Слободана Спасића и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Министарства финансија и економије – Управа царина, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.број 12112/04 од 17.1.2005. године, у седници већа одржаној 23. новембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.број 12112/04 од 17.1.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 1795/03 од 5.5.2004. године у ставу првом изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда као неоснован, док је у ставу другом одбијен као неоснован главни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му преда у посед 90.120 кг. дизел горива Д-2 и 436.760 кг. моторног бензина МБ-96, с тим да се тужена може ослободити ове обавезе тако што ће тужиоцу исплати новчани еквивалент у износу од 150.992 УСД на име вредности робе са домицилном каматом почев од 22.8.1996. године па све до исплате, а све у динарској противвредности по обрачунском курсу Народне банке Србије на дан исплате.

У ставу трећем изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име плаћених дажбина исплати износ од 1.695.702,58 динара са законском затезном каматом почев од 22.8.1996. године па до дана исплате, док је у ставу четвртом изреке тужилац обавезан да туженој исплати на име трошкова парничног поступка износ од 120.600,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 12112/04 од 17.1.2001. године у ставу првом изреке потврђена је напред наведена пресуда првостепеног суда у ставу другом и трећем изреке у целини и жалба тужиоца одбијена као неоснована, док је у ставу другом преиначено решење о трошковима спора из четвртог става изреке првостепене пресуде тако што је тужилац обавезан да туженој исплати на име трошкова парничног поступка износ од 77.000,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка учињених од стране нижестепених судова.

Према утврђеном чињеничном стању решењима Савезне управе царина - Царинарнице Ниш - испоставе у ___ од ___. године тужиоцу и возачима цистерни који су превозили спорно дизел гориво и моторни бензин, због недозвољеног увоза наложено је да робу врате у иностранство или предају царинарници на слободно коришћење и располагање у року од 48 сати, уз упозорење да ће се роба одузети ако се у том року не врати у иностранство. Како у остављеном року роба није враћена у иностранство донета су нова решења ___ године о одузимању те робе на основу члана 101. став 4. Царинског закона. Та решења су постала правноснажна и извршна дана 25.9.1996. године. Тужилац у овој правној ствари постављеним примарним тужбеним захтевом захтева да се тужени обавезе да му врати одузету робу или исплати њен новчани еквивалент, док евентуалним тужбеним захтевом тражи да се тужени обавезе да му исплати на име плаћених дажбина износ од 1.695.702,58 динара, са законском затезном каматом почев од 22.8.1996. године па до исплате. Утврђено је да се ради о износима које је на име Савезне управе царина уплатило Предузеће ББ дана 22.8.1996. године у износу од 1.000.000,00 динара и на дан 23.8.1996. године износ од ___ динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су правилно закључили да су неосновани како примарни тако и евентуални тужбени захтев, те су правилно применили материјално право када су те захтеве одбили.

Наиме, од тужиоца је робу одузео надлежни орган, а решење о одузимању робе постало је правноснажно у управном поступку. Тужилац против тог решења није улагао правне лекове у том поступку нити је водио управни спор. Решење о одузимању робе од тужиоца донето је на основу члана 101. став 4. тада важећег Царинског закона, који предвиђа да уколико се не поступи по решењу царинарнице о враћању робе, или у року одређеном за враћање робе се не преда царини роба на слободно располагање, царинарница ће донети решење о одузимању робе. Правно дејство наведеног решења није условљено накнадним утврђењем прекршајне или кривичне одговорности лица коме је роба одузета, јер је ово решење трајног, а не привременог карактера и тужилац га је могао побијати само у законом прописаном поступку. С тим у вези без значаја је истицање у ревизији тужиоца да је Јавни тужилац одустао од кривичног гоњења тадашњег директора тужиоца које је било покренуто у вези овог случаја.

Нижестепени судови су такође правилно закључили да тужилац није активно легитимисан у погледу евентуалног тужбеног захтева, јер спорни новчани износ није уплаћен на име тужене од стране тужиоца већ од Предузећа "ББ", те уколико је уплаћен по основу који се није остварио или је касније отпао, то предузеће има право да потражује повраћај тог износа, а не тужилац. Поред наведеног, нижестепени судови правилно закључују да тужилац није доказао да се наведена уплата односи на име царинских дажбина и акциза за одузету робу, имајући у виду да су уплате наведеног износа извршене на рачун тужене 22.8.1996. године и 23.8.1996. године, односно пре него што је та роба тужиоцу одузета.

Остали ревизијски наводи односе се на питање законитости решења о одузимању спорне робе, али суд у парничном поступку се не може бавити питањима законитости управних аката, већ то може бити предмет расправљања само у управном спору који тужилац није водио.

Са напред наведених разлога, на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

ОК